

Տ. ՏԱՃԱՏ ՎԱՐԴԱՊԵՏ ԾԱՏՈՒՐՅԱՆԻ ՔԱՐՈԶԸ՝
ԽՈՍՎԱԾ ԹԵՂԵՆԻՔԻ ՍՐԲՈՅ ՆԱՅԱՏԱԿԱՅ ԵԿԵՂԵՑՈՒՄ ՍԱՏՈՒՑՎԱԾ
ՍՈՒՐԲ ԵՒ ԱՆՍԱՅ ՊԱՏԱՐԱԳԻՆ

(9 մայիսի, 2021 թ.)

Յանուն Հօր և Որդոյ և Հոգւոյն Սրբոյ. ամէն:

«Եթէ կոյրք էի՞ք՝ ոչ էր ձեր մեղ,
բայց արդ ասէ՛ք՝ թէ տեսանեմք,
եւ մեղքն ձեր ի ձեզ հաստատեալ են»
(Յովհ. Թ. 41):

Սիրելիներ,

Տեր Հիսուս Քրիստոսի վերոհիշյալ խոսքերը՝ ուղղված իրեն հետևող փարիսեցիներին, տեղ են գտել սուրբ Հովհաննեսի Ավետարանի Թ. գլխի համար 41-ում: Ավետարանիս Թ. գլուխը գրեթե ամբողջությամբ նվիրված է ի ծնե կույրի բժշկության պատմությանը, որը ցանկանում եմ այս պահին ձեզ նախ համառոտ ներկայացնել, ապա անդրադառնալ դրա մեկնությանն ու այսօրվա պատգամին:

Մի շաբաթ օր, երբ Տեր Հիսուս անցնում էր Սիլովամի ավազանի մոտով, տեսնում է մի մարդու, որը, պարզվում է, ի ծնե կույր էր: Այդ իմանալով՝ Տերը մոտենում է նրան, իր թքով հողից կավ է շինում և այն ծեփում կույրի աչքերին, որից հետո նրան պատվիրում է գնալ և լվացվել Սիլովամի ավազանում: Լվացվելուց հետո կույրի աչքերը բացվում են, և նա սկսում է տեսնել: Սիլովամի ավազանում լվացվելուց հետո, սակայն, այն մարդն այլևս չի գտնում իր հետ խոսող և իր աչքերի վրա կավ դնող Անձին՝ Տեր Հիսուս Քրիստոսին, քանի որ Տերն այնտեղից արդեն հեռացած է լինում: Հրաշքի մասին լուրն անմիջապես տարածվում է ողջ շրջանով մեկ, և այն մարդուն, որ մի ժամանակ կույր էր, բերում են փարիսեցիների մոտ: Երկար հարց ու պատասխանից հետո մարդն իրեն բժշկողի՝ Քրիստոսի մասին անում է հետևյալ հայտարարությունը. «Եթե այդ մարդն Աստծուց չլիներ, որևէ բան անել չէր կարող» (Հովհ. Թ. 33): Այս բառերը լսելով՝

փարիսեցիները նրա վրա բարկանում և սինագոգից դուրս են հանում: Երբ Քրիստոս լսում է, որ նրան սինագոգից վտարել են, փնտրում-գտնում և հարցնում է. «Ռու Աստծու Որդուն հավատում ես» (Հովհ. Թ. 35): Այն մարդը ճանաչում է իր հետ խոսողի ձայնը, բայց քանի որ իրեն բժշկելու պահին նրա դեմքը չէր հասցրել տեսնել, չի կարողանում անմիջապես «այո» կամ «ոչ» պատասխանել, այլ մի պահ տարակուսած՝ հայտնվելով հավատքի և անհավատության, լույսի և խավարի, տեսողության և կուրության սահմանագծի վրա՝ հարցնում է. «Տեր, ո՞վ է, որ նրան հավատամ» (Հովհ. Թ. 36): Քրիստոս պատասխանում է. «Եւ տեսար նրան, եւ նա է, Ով խոսում է քեզ հետ» (Հովհ. Թ. 37): Եւ մարդն ասում է. «Հավատում եմ, Տեր» (Հովհ. Թ. 38), և երկրպագում է Քրիստոսին: Սինագոգից մերժվածն ու վտարվածը Տեր Հիսուս Քրիստոսի կողմից ընդունելության է արժանանում Իր իսկ եկեղեցում: Այնուհետև Քրիստոս դիմում է Իր շուրջը հավաքվածներին՝ ասելով. «Դատաստանի համար եկա այս աշխարհը, որպեսզի ովքեր չեն տեսնում, տեսնեն, և ովքեր տեսնում են, կուրանան» (Հովհ. Թ. 39): Փարիսեցիներից ոմանք, սակայն, որոնք հետևում էին Քրիստոսին, այդ բառերը լսելիս զարմանում և հարցնում են. «Մի՞թե մենք էլ կույր ենք» (Հովհ. Թ. 40): Տեր Հիսուս Քրիստոս հենց այդ ժամանակ էլ նրանց ասում է. «Եթե կույր լինեիք, դուք մեղք չէիք ունենա, բայց արդ ասում եք, թե՝ «Տեսնում ենք», և ձեր մեղքը ձեր մեջ հաստատվում է» (Հովհ. Թ. 41):

Ի ծնե կույրի բժշկության պատմության մեջ կարևոր շեշտադրումն այն է, որ Տեր Հիսուսի՝ ի ծնե կույրի հետ անակնկալ հանդիպման ընթացքում հավատքի խոստովանությունն Ավետարանում ներկայացված է ոչ թե որպես բժշկության վիճակ ու դրա հետևանք, այլ կենաց պարգև: Ի ծնե կույրը խոստովանում է իր հավատքը Քրիստոսի հանդեպ ոչ թե մարմնապես բժշկվելուց անմիջապես հետո, այլ այն պահին, երբ լսում է Քրիստոսի հետևյալ բառերը. «Եւ տեսար նրան, եւ նա է, Ով խոսում է քեզ հետ»:

Սիրելիներ,

«Սիլովամ» Թարգմանաբար նշանակում է «ուղարկված»: Հովհաննու Ավետարանում Տեր Հիսուս անձնավորում է Սիլովամը, քանի որ Տերը բազմիցս ասել էր. «Ես երկնքից իջա ոչ թե Իմ կամքը կատարելու, այլ կամքը նրա, Ով Ինձ ուղարկեց» (Հովհ. Զ. 38): Ահա, Քրիստոս Ինքը Սիլովամն էր, այսինքն՝ Հոր կողմից ուղարկվածը: Հետևաբար, ի ծնե կույրի՝ նյութական Սիլովամի մեջ լվացվելուց և ֆիզիկական աչքերը բացվելուց

հետո վերջինս կարիք ուներ անպայման հոգևոր Սիլովամի՝ Տեր Հիսուս Քրիստոսի մեջ իր սրտի երեսն ու հոգևոր աչքերը լվանալու, որպեսզի դրանք ևս բացվեին, և նա ի վիճակի լիներ տեսնելու իր Արարչի երեսը և երկրպագեր Նրան: Սա նշանակում է, որ Տեր Հիսուս բժշկում է ի ծնե կույրի եւ ֆիզիկական, եւ հոգևոր կուրությունը:

Ի ծնե կույրին, ըստ վերջինիս հավատքի խոստովանության, մարմնավոր և հոգևոր տեսողություն պարգևելուց հետո Տեր Հիսուս անդրադառնում է այն փարիսեցիների հարցին, որոնք հաճախ էին Իր հետ շրջում և Իր քարոզությունը լսում: Այն պահին, երբ փարիսեցիները զարմացած և ինչ-որ տեղ էլ գոռոզացած հարց են ուղղում Քրիստոսին՝ ասելով. «Մի՞թե մենք էլ կույր ենք», Տեր Հիսուս նրանց պատասխանում է հետևյալ բառերով. «Եթե հոգեպես կույր ծնված լինեիք, դուք մեղք չէիք ունենա»: Այսինքն՝ «Եթե Իմ խոսքը երբեք լսած չլինեիք, չէիք կարող ինձ հավատալ, քանի որ «հավատը լսվածից է, և լսվածը՝ Քրիստոսի խոսքից» (Հռոմ. Ժ. 17): Հետևաբար, «դուք մեղք չէիք ունենա, եթե ասեիք, թե չեք հավատում»: Սակայն «հիմա ասում եք, թե՝ «տեսնում ենք», և ձեր մեղքը ձեր մեջ հաստատվում է»: Այսինքն՝ «Բերանով ասում եք, թե՝ «հավատում ենք», բայց իրականում, սրտով ու հոգով չեք հավատում, այլ նմանվում եք այն փարիսեցուն, որը տաճար էր բարձրացել՝ աղոթք անելու, սակայն ինքն իրեն արդար և ավելի բարձր էր դասում մաքսավորից ու բոլորից, քանի որ հպարտությունը նրան կուրացրել էր, և ոչինչ չէր տեսնում: Դրա համար էլ սուտ խոսելու և հպարտանալու պատճառով ձեր մեղքը ձեր մեջ առավել է հաստատվում»:

Արդ, ո՞րն է այսօրվա պատգամը: Ինչպես որ այն մարդը՝ կույր սրտով, իր իսկ հոժար քայլերով մոտեցավ, լսեց, հավատաց ու երկրպագեց Աստծու Որդուն, լվաց իր սրտի երեսը՝ հոգու աչքերը, և արժանի դարձավ տեսնելու Կյանքը՝ Տեր Հիսուսին, այնպես էլ մեզանից յուրաքանչյուրը կարիք ունի մշտապես մոտենալու, լսելու, հավատալու և երկրպագելու Աստծու Որդուն, լվանալու իր սրտի երեսն ու աչքերը հոգևոր Սիլովամի՝ Հորից Ուղարկվածի՝ Տեր Հիսուս Քրիստոսի մեջ, և բացված հոգևոր աչքերով ոչ միայն տեսնելու Կյանքը՝ Աստծու Միածնին, այլև ապրելու Նրանով, Նրա հետ և Նրա մեջ՝ համաձայն տերունավանդ այն խոսքի, թե՝ «Ես եկա, որպեսզի կյանք ունենան և առավել ևս ունենան» (Հովհ. Ժ. 10), որին թող մեր Տերը մեզ ևս արժանի դարձնի. ամեն: